

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 98

číslo: 33

19. srpna 2018

Cena: 8 Kč

1968 - 2018

.....V neděli 25. srpna jsem sloužil troje bohoslužby. Poprvé (a snad naposled) jsem se tenkrát rozhodl sám nekázat, ale číst jen z Bible. Po evangelním textu „Střežte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodláčí fíky?“ (Mt 7,15-16) jsme slyšeli a modlili se Žalmy 43, 54, 64, 79, 119 (153- 159), 120 a 140. Domů jsme se rozcházeli v úzkostech z budoucího vývoje a zároveň v naději v konečné vítězství Boží pravdy. Netušili jsme, že bude trvat ještě 21 let, než světový politický vývoj (a u nás zase studenti!) dáji podnět k obnově naší myšlenkové i občanské svobody. **Radek Hobza**

21. srpen 1968

Alois Volkman

To co provedl Kain Ábelovi
vy jste schopni
označovat slovy bratrská pomoc?

Odejdu „včas jak vojska
z legendárních“ ód
nezvaní vstupci
do bezčasí slot?!

Zdroj: wikipedia.org

V srpnu letošního roku si Světová rada církví připomíná své 70. výročí

Psal se rok 1948, když 23. srpna v Amsterdamu vznikla na svém prvním zasedání Světová rada církví, která navázala na úspěchy dosavadní práce Hnutí víra a řád. Na začátku bylo ohromné úsilí a odhodlání všech zúčastněných 147 zakladatelských církví a po sedmi desítkách let sdružuje tato největší ekumenická organizace celkem 350 církví, ke kterým se celkově hlásí

v jihokorejském Busánu právě téma Putování za spravedlností a mírem. Tento směr dovedl SRC až k momentu, který by byl v minulosti těžko představitelný – Ekumenické centrum Světové rady církví v Ženevě navštívil v červnu tohoto roku papež František, který tak vyjádřil uznání 70leté práci a úsilí SRC. Nastala chvíle, kdy se propojovala historie s přítomností a otev-

zazněl i text z listu apoštola Pavla Galatským (3,28): „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši.“ A to je myšlenka, které se papež František ve svém kázání dotýkal, vysvětloval ji a ukázal i směr, kudy by se křesťané měli ubírat.

František má schopnost svým slovem i činy spojovat mnohé ve společné vizi, může být i inspirací všem generacím i národům.

Při výročí 70 let existence Světové rady církví se také připomínají největší úspěchy minulosti. Mezi ně patří i zásadní dokumenty a práce publikované komisí Výboru pro víru a řád, které obsahují teologickou shodu mezi církvemi v nezákladnějších aspektech křesťanského života, jako jsou křest, eucharistie a duchovní služba. Výjimečnou chvílí je také zveřejnění digitálního archivu prací Komise hnutí pro víru a řád, což je považováno za velký krok směrem k dostupnosti výsledků ekumenického bádání.

Světová ekumena se nyní ocitá na prahu dalšího stupně vzájemného
Dokončení na str. 4

Papež František přináší dary a také přijímá ikonu s obrazem Ježíše Krista jako vinného kmene. Fotografie: Světová rada církví

500 milionů křesťanů po celém světě. A tak se letos v Amsterdamu uzavře pomyslný kruh, Světová rada církví bohoslužbami a dalším duchovním programem oslaví své kulaté výročí a vykouká na další cestu.

Mottem Světové rady církví je od posledního valného shromáždění

řel se horizont budoucnosti. Papež František po přeletu do Ženevy řekl, že „Je to cesta směrem k jednotě, doprovázená touhou po jednotě...“, cesta, pouť, je symbolem pohybu vpřed, a to společně, k cíli, který je pro všechny křesťany stejný.

Během společné bohoslužby v kapli Ekumenického centra

Dopis generálnímu tajemníkovi SRC při příležitosti 70. výročí

Vážený pane generální tajemníku a bratře v Ježíši Kristu, srdečně Vás pozdravuji jménem celé naší církve u příležitosti 70. výročí vzniku Světové rady církví.

Děkujeme za to, že Světová rada církví umožňuje v široké míře hledat jednotu mezi církvemi a mezi křesťany, společně konat službu Bohu Otcí, Synu a Duchu svatému a vnášet do světa poselství spravedlnosti (Mt 5,6), smíření (2 K 5,18-19) a pokoje (Mt 5,9).

Děkujeme, že naše Církev československá husitská se mohla stát členem SRC na začátku 70. let minulého století po valném shromáždění v New Delhi (1961).

V Církvi československé husitské nás „náš Pán nad celou Boží církví vede k modlitbě a úsilí o ekumenickou jednotu víry, naděje a lásky i života díla všech církevních organizací a křesťanů na celém světě“ (Základy víry Církve československé husitské, č. 29).

Vážíme si toho, že naše církve se po politických změnách v r. 1989 mohla aktivně zapojit v práci SRC i prostřednictvím jejich komisí a ústředního výboru. Jmenovitě se na práci ústředního výboru podílela Jana Krajčířiková (1998-2006), Kristýna Mlýnková (2006-2013) a Věra Vaničková, která byla členkou komise Víra a řád. V současnosti je členkou ústředního výboru od roku 2013 Martina Kopecká a Hana Tonzarová je od r. 2015 členkou komise pro ekumenickou formaci a vzdělávání.

Dovolte, abych Vám také ještě poděkoval za Vaše dopisy poslané naší církvi u příležitosti slavnosti na památku českého reformátora Mistra Jana Husa v červenci tohoto roku v Praze a k 70. výročí svěcení žen v loňském roce. Obě tyto slavnosti měly ekumenický charakter.

Modlíme se za to a vyslovujeme přání, aby SRC mohla i nadále s Boží pomocí plnit své poslání napomáhat ke sblížení a spolupráci církví po celém světě, aby podněcovala k ekumenickému dialogu a pokračovala i v úsilí o spravedlnost, smíření a pokoj pro všechny.

Milost Pána Ježíše Krista buď s vámi (Fp 4,23).

Za Církev československou husitskou

Srpen L.P. 2018

Tomáš Butta
patriarcha

Poslání do roku 2019 aneb Náš kalendář není lhář

Milí čtenáři, rádi bychom upozornili, že zanedlouho vyjde Váš oblíbený rodinný Kalendář Blahoslav. Tradičně v něm najdete nejen poučení, ale otištěnými povídkami, poezií a dalšími žánry kalendář jistě přispěje i k dobré náladě a pobavení a často zároveň hlubšímu zamyšlení...

Mezi autory najdete tentokrát například Janu Šilerovou, Bohdana Kaňáka, Rostislava Valuška, Stanislava Kubína, Tomáše Buttu, Jaroslava Hrdličku, Markétu Hlasivcovou, Olgu Nytrovou a Rudolfa Göbla, jenž jako biskup diecéze pověřené přípravou kalendáře na rok 2019 připravil pěkné a aktuální úvodní slovo.

Pyrrhův

Když jsem v čase Husákovy normalizace nastoupil do práce v cihelně, to abych poznal, jak nesmiřitelná je pěst dělnické třídy, naučili mě cihláři odebírat vypálené kousky jílové hlíny z rozjetého pásu, stavět ještě horké cihly do hrání a zbavit se včas nánosů popela na tvářích a při tom rovnání se zajímali, jak jsem se k té dřině dostal a já přiznal veřejnou kritiku soudu Gustáva, který se rozhodl napravit hlavy všem snilkům pražského jara, takže po nápisu - PRAVDA VÍTĚZÍ - DUBČEK - SVOBODA, který jsem s přáteli psal na Masarykovu rozhlednu v noci 21. srpna 1978, tedy v čase 10. výročí srpnové invaze spojeneckých vojsk, jsem byl zařazen k pásu na výrobu cihel, ale mistr kroutil hlavou a řekl - Nic si z toho nedělej, uvidíš, že to bylo Pyrrhovo vítězství.

A tak jsem mezi cihlami lovil z paměti vzpomínky z dějepisu, abych si vybavil jednoho z největších starověkých dobyvatelů a vládců Alexandra Velikého, jehož říše se rozprostírala od Makedonie až k Egyptu a Indii. Nicméně po jeho smrti r. 323 se říše rozpadla a na jejím místě se utvářely nové státní celky. Jedním bylo království epirské, v jehož čele stanul král Pyrrhos. Nebyl to panovník ledajaký, svůj původ odvozoval přímo od Achillea a bojovností rozhodně nedělal hrdinovi od Tróje hanbu.

Pyrrhos byl ovšem povaha neklidná a dobrodružná a celý život válčil. Krutou bitvu s Římany rozhodli nakonec Pyrrhovi sloni, kteří natropili v řadách Římanů takovou spoušť a zmatek, že jejich vůdce konzul Valerius Laevinus se dal na útěk. Počet mrtvých a zraněných byl obrovský na obou stranách, takže Pyrrhos obhlížel po boji válečné pole a věčně poznamenal - Ještě jedno takové vítězství a jsme ztraceni.

Dobyvačný vladař si však ani pak nedal pokoj a vedl války i doma v jednom kuse, až se zapletl do stranických bojů v městě Argu, kde po něm při pouličních šarvátkách hodila jakási bojechtivá žena ze střechy cihlu, král spadl z koně a nepřátelští vojáci mu uřízli hlavu.

A já u běžícího pásu obdivně potěškal mokrou, ještě nevypálenou cihlu, abych na vlastní kůži poznal, jak složitě někdy historie začíná a jak jednoduše, přátelé marných pokusů o mou nápravu, končí.

Jan Schwarz
NO Bratislava

Z kazatelského plánu

13. neděle po svatém Duchu

Jak je tvůj příbytek milý, Hospodine zástupů! Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!

(Žalm 84,2-3)

První čtení: Přísloví 9,1-6

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Abychom podle zděděné víry každého dne žili a navzájem si odpouštěli, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom po chlebu z nebe a kalichu spásy toužili a za ně děkovali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, tvůj Syn je živý chléb, dávající život světu. Naplň nás poznáním jeho přítomnosti, abychom ti s láskou sloužili a radovali se z účasti na jeho vzkríšeném životě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 5,15-20

Evangelium: Jan 6,51-58

Verš k obětování: Žalm 147,1

Verš k požehnání: Jan 6,56

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, ve svátosti večeře Páně nás ujišťuješ, že tvá zaslíbení platí. Dej, ať v tomto světě žijeme jako dědicové tvého království! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 6, 14, 20, 21, 39, 44, 47, 199, 284, 304

Nevyčerpatelná radost

Snad všichni známe a zpíváme písně z Taizé. Zpívám velice ráda a už dlouho si uvědomuji, jak je společný zpěv nejen duchovních písní silným stmelujícím prvkem především při práci s dětmi a mladými lidmi. Protože moje šestnáctiletá dcera Lucie také velmi ráda zpívá, rozhodly jsme se, po společné účasti na několika setkáních v duchu komunity Taizé v Praze, že letos o prázdninách se do této francouzské vesničky vypravíme.

Hodně jsem se těšila, byla jsem hodně zvědavá, ale musím přiznat, že skutečnost velmi předčila má očekávání. Lucka měla nejprve trochu obavy, protože program jsme měly mít oddělený (já ve skupině dospělých, ona s mladými jejího věku), nikoho tu neznala, bude se mluvit anglicky... Ale již po prvním dnu z ní obavy spadly a pobyt v Taizé si náramně užívala. Když jsem se jí zeptala, co se jí nejvíc líbilo, odpověděla: „Všichni tu byli ohromně milí. Pro mě bylo zajímavé a nové, že to všechno bylo v angličtině, a Irky v naší skupině byly mimořádně trpělivé a snažily se nám s jazy-

kem pomáhat. Líbily se mi třeba vzkazy, které se objevovaly u umývárén. Jeden den tam visel papírek, na kterém nějaká zoufalá dívka psala, že tu zapomněla svůj poměrně drahý mobil, a prosila o jeho vrácení. Druhý den tam byl nový vzkaz, že mobil už se našel a že moc děkuje. Vzkaz byl zakončen výkřikem: Tai-zé je úžasné místo! Všichni prostě byli hrozně fajn. Když jsme diskutovali ve skupinkách, dost často jsme měli i rozdílné názory, ale nikdy to nepřerostlo v hádku.“ Pro bratra Rogera, zakladatele komunity bratří v Taizé, byly zásadní tři věci, které jsou od počátku jád-

rem života komunity: radost, prostota a milosrdenství. Každý, kdo sem přijde, dostává ujištění o Boží neko- nečné a bezpodmínečné lásce.

Radost přináší společné modlitby, písně i velký prostor pro tiché rozjímání, radost člověk vnímá na každém kroku. Tato hluboká, nevyčerpatelná radost je i společným tématem v Taizé pro letošní rok.

Odpovědí na Boží lásku je pak milosrdenství. Bratři v Taizé od samého počátku komunity následovali příklad bratra Rogera a snaží se pomáhat potřebným. Cestují po světě, aby stáli po boku těm nejchudším, nemocným, lidem trpícím následky katastrof. I když ne vždy mohou pomoci materiálně, protože se zavázali k životu v prostotě, pomáhají svou přítomností, modlitbou a láskou. A tím, že už desítky let s otevřenou náručí vítají tisíce především mladých poutníků z celého světa, kteří zde nacházejí důvěru

Dokončení na str. 3

Nad Písmem

Poklad moudrého života

Co je v Bibli psáno, je psáno pro každodenní lidské jednání. Někdy je nám čtení srozumitelné na první poslech, první přečtení. To ovšem není dnešní případ. Patří mezi čtení, která budeme promýšlet a dobírat se jejich obsahu a významu zřejmě celoživotně.

Přísloví 9,1-6: Moudrost si vystavěla dům, vytesala sedm sloupů. Porazila dobytče, smísila víno a prostřela svůj stůl. Vyslala své dívky, volá na vrcholu městských výšin: „Kdo je prostoduchý, ať se sem uchýlí!“ Toho, kdo nemá rozum, zve: „Pojďte, jezte můj chléb a pijte víno, které jsem smísila, nechte prostoduchost a budete živi, krácejte cestou rozumnosti!“

Při hostině, kam nás zve Moudrost, máme zanechat prostoduchost a začít kráčet, žít rozumně. Kdo to je Moudrost? V našem čtení je personifikována – zosobněna. Moudrost jako by vystoupila z Hospodina a byla jeho poradcem; vlastnost Hospodina se jeví tak nějak o stupeň výš než ostatní vlastnosti. **Kráčet životem cestou rozumnosti znamená, že si stále budujeme a prohlubujeme vztah k Hospodinu a tímto stále se zlepšujícím vztahem „regulujeme“ všechny ostatní vztahy – k lidem, ke zvířatům, k přírodě, k technice...** I kdyby nám tyto vztahy kolabovaly, stále se můžeme dívat k Bohu a neztrácet naději. On je věrný, milující, moudrý, odpouštějící a zachraňující. To je opora! A sedm sloupů vyjadřuje plnost moudrosti.

Jan 6,51-58: Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli: „Jak nám ten člověk může dát k jídlu své tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkrísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já

v něm. Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“

Všichni si přejeme být zdraví. Je však zapotřebí o to usilovat. To znamená snažit se dodržovat zdravou, správnou životosprávu. Mnoho z nás na to přijde teprve postupně, když nabíráme přebytnou kila, je nám po něčem opakovaně špatně, nebo to přeháníme s pitím alkoholu. Tehdy se začnou objevovat neduhy např. cukrovka, cholesterol, bolavá záda atd. Někteří lidé si nedají říci mnoho let, někteří z nás nikdy. Tohle lidské rozhodnutí má vliv na délku a kvalitu našeho života na zemi. Je to takové předkolo, příprava na rozumný a moudrý život. Opakuji, je to takové předkolo, protože nejde jen o život tělesný, jak všichni dobře tušíme. Najít správný pokrm pro tělo v zásadě umíme, i tak si mnohdy raději pochutnáváme na škodlivinách. Jedná se však především o život, který na zemi se začíná a v Bohu má své naplnění, v Bohu pokračuje i po smrti. Tady se musíme ptát jedině Pána Boha a on nám ve svém Synu Ježíši odpovídá, dává návod a činí jej pro nás dostupným.

Při hostině, kterou nám připravil Ježíš a ke které nás zve, nám nabízí chléb a víno, již bez dobytčete. **Jíst chléb a pít víno – jíst tělo a pít krev Ježíše – znamená být poslán, vyslán živým Ježíšem do vztahů k lidem a s lidmi.** To je náš způsob sycení – pomoci lidem, jako Ježíš nasýtil – pomohl hladovým pěti tisícům poutníků. To je nová cesta životem, na kterou jsme posilňováni onou správnou stravou. Nepochopíme, kdo je Ježíš, kým pro nás je, když budeme

Jan 6,51-58

jen rozumovat, nahlížet zvenku, přicházet k večeři Páně bezmyšlenkovitě či ze zvyku. Přijímat z večeře Páně každou neděli jistě nezaručí správný život. Je potřeba se stát jeho učedníky, vyjít s ním mezi lidi všeho „druhu“. Ostatní poznáme cestou.

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“ Nám to zní kanibalsky, vidíte. Avšak ani Židé v Ježíšově době to nemohli snést. Jejich oběti – a víme, že už nebyly lidské, ale pouze zvířecí – přísně zakazovaly požívání krve. Krev byla pokládána za sídlo a nositelku života. Když vytékala krev, prchal také život. Krev je prostředkem ke smíření a zproštění vin a je vyhazována výlučně Bohu, a proto nesmí být požívána. Ježíš je nejen manou – chlebem sytícím, ale je zároveň obětí.

To poslední, co chceme promýšlet, že celý příběh o nasycení pěti tisíců v 6. kapitole Janova evangelia je vlastně odrazem poslední večeře Ježíše s učedníky. V době napsání evangelia již církev uvěřila, že Ježíšova smrt na kříži je provždy platnou obětí, kterou Ježíš zprošťuje vin a smiřuje věřícího člověka s Bohem, našim společným Otcem a Stvořitelem. I Kristus má svůj dům – svou církev, v něm a v ní přijímají lidé připravenou hostinu, zpřítomňují si poslední večeři Páně. Plnost sama se v Ježíši rozhodla přebývat a jsou v něm skryty všechny poklady moudrosti a poznání (Ko 1,19 a 2,3).

To je také naše víra a s ní přicházíme pokorně do našich sborů, abychom přijímali duchovní i tělesný život z Krista. Symbolické zpřítomnění jeho poslední večeře s učedníky nás včleňuje do obecenství sester a bratří v Kristu a spoluúčast na večeři Páně pak nás sytí chlebem života věčného.

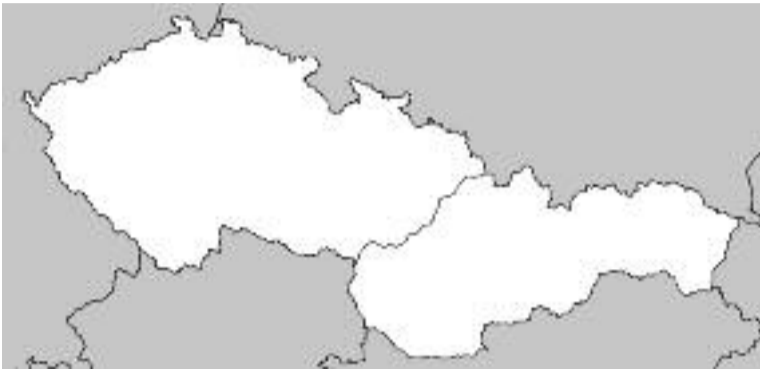
Eva Mikulecká

Prosíme, Pane,
pomáhej nám zříkat se vlastní moudrosti a rozumnosti.
Dávej nám ochotu vstupovat do vztahů s lidmi všemi,
především s těmi, kterých se druzí straní nebo jimi opovrhují
či se jich bojí. Amen.

Z dopisů našich čtenářů

Co zbylo z Československa dnes

Letos si připomínáme sto let od vzniku Československa. My Češi, ale i Slováci. Československo vzniklo v době, kdy byla ještě aktuální idea slovanské vzájemnosti; myšlenka, že všichni Slované nějak patří k sobě. Ostatně kdysi všichni dohromady tvořili jeden národ, z něhož se postupně dnešní jednotlivé národy vyčleňovaly. Když se v první polovině 19. století spisovná slovenština oddělila od češtiny, tak proti tomu slovenský buditel Ján Kollár protestoval. Vždy je někdo konzervativní a někdo progresivní, ale to lze posoudit až s odstupem doby.

Faktem, je, že máme se Slováci kus společné minulosti. A jsme si podobnější než jiné národy. Něco takového se dá sice říci třeba i o Rakušanech, ale tam to není tolik patrné kvůli rozdílnému jazyku.

Vždy – a národy nevyjímaje – se uplatňují dva faktory – podobnost a rozdílnost. Ta je nepochybně podstatná v prezentování se národů vůči světu.; zatímco třeba v kultuře se naopak uplatní spíše podobnost.

Kromě toho jsou si podobné i naše jazyky. Není podstatné, že se jmenují jinak, důležitá je srozumitelnost. Ostatně slovenštinu můžeme brát i jako nářečí češtiny. (Stejně tak ovšem nevidím důvod, proč by se na Slovensku nemohla čeština považovat za nářečí slovenštiny.) A ve světě je běžné, že státní hranice vedou napříč jazykovou oblastí.

Můžeme najít dvojice států, které mají k sobě blízko, protože spolu obývají stejný region. Druhý stát pak ani není moc pokládán za cizinu. Přitom o svrchovanosti obou těch států nikdo nepochybuje. Například USA a Kanada, Británie a Irsko nebo Senegal a Gambie.

Poslední případ je zvlášť zajímavý. Jde o oblast v západní Africe, která je relativně ucelená. Francouzi zde v koloniálních dobách zabrali kus pobřeží, Angličané je chtěli „dohonit“, a tak obsadili ústí místní řeky (která umožňovala pronikat do vnitrozemí). Dnes je území tedy rozděleno na dva státy, mluvící různými jazyky. Někdy se té oblasti říká Senegambie. A toto slovo má význam podobný, jako dnes Československo.

Československo existovalo původně jako stát, nyní existuje ještě přinejmenším jako jazyková oblast, případně i jako oblast provázaná kulturně. Existují československé mince s letopočtem 1993. Co by na tom mělo být zvláštního? Měnová unie zvaná Československo přece v tom roce existovala...

P. Benda

Vzpomínkový večer na Den romského holokaustu

První srpnový den se v žižkovském kostele Církve československé husitské nesl ve znamení mezináboženského setkání při příležitosti Dne romského holokaustu.

V předvečer tohoto dne se konala romsko-česká bohoslužba. Na jejím vedení se podílel pražský biskup David Tonzar, se kterým jsme vzpomínali na oběti romského holokaustu a také na osoby, které nás nedávno opustily. Bratru biskupovi se během kázání podařilo oslovit i dět-

ské posluchače. Rovněž s dětmi jsme netradičně za jeho vedení prožili i večeri Páně.

Účast dětí navazovala na akci School Break, která se uskutečnila odpoledne před bohoslužbou. Děti měly možnost využít masážní či zkrášlovací koutek, vyzkoušet si kreslení graffiti nebo zatančit. Tento naplněný den jsme zakončili posezením na zahrádce, kde jsme probírali sociální témata. Jsme rádi, že se tento den vydařil... Anna Zavřelová

Nevyčerpatelná radost

Pokračování ze str. 2

a bezpodmínečné přijetí, pomáhají jim najít cestu k Bohu a do církve.

Prostotu života komunity zakoušejí i její hosté, kterých v letních měsících přijíždí až 5-6 tisíc najednou. Spí se v jednoduchých chatkách na palandách nebo ve stanech, sedí se na prostých lavičkách nebo na zemi, strava je velmi jednoduchá, většinou sestává z obilovin či luštěnin, jí se lžící z plastového talíře... Přesto však nikdo nestrádá, ba naopak, člověk si uvědomuje, jak je tento prostý životní styl plně dostačující.

Moc se mi líbilo, jak jsou v komunitě nastavena pravidla – vše má své hranice, ale nikdy nejsou striktní, takže je to pro mladé lidi snesitelné: do Taizé je například zakázáno vozit si alkohol. Je tu však místo, nazvané Oyak, kde si každý, kdo chce, může večer koupit jednu sklenku vína či piva. Zde je možné se do 23.30 hodin i hlasitěji bavit, když všude jinde je již třeba dodržovat noční klid. Je tu také připojení na internet, ovšem každý může využít jen 10 minut denně.

Do Taizé se většinou jezdí na týdenní pobyty od neděle do neděle, které probíhají v jednotném rytmu. Jádrem dne je společná modlitba třikrát denně – před snídaní, před obědem

a po večeři. Hlavními prvky těchto zhruba hodinových (večer ale můžete zůstat, jak dlouho chcete) setkání v místním kostele Smíření jsou samozřejmě společné písně, čtení z Bible a dlouhá chvíle ticha k rozjímání. Je velmi působivé, když najednou zpívá několik tisíc lidí, stejně tak je ale působivé, když se těch několik tisíc lidí úplně tiše modlí.

Hodiny mezi modlitbami jsou pak vyplněny prací s konkrétními biblickými texty – nejprve výkladem některého z bratří, poté promyšlením textu o samotě v tichu a následně rozhovorem o textu v malých mezinárodních skupinkách. K usnadnění a usměrnění našeho soukromého promyšlení i společných diskusí jsme vždy měli připraveno několik otázek. Další čas je věnován rozmanitým workshopům a také společné práci. Charakteristickým rysem pro komunitu Taizé je práce dobrovolníků. Nejsou tu žádní placení zaměstnanci, žádní kuchaři ani uklízečky. Něco zajišťují sami bratři, většinu běžného chodu (například rozdávání jídla, mytí nádobí po jídle, úklid toalet a umývárny) však dělají dobrovolníci přímo z řad účastníků. Někteří dobrovolníci sem jezdí na delší dobu – třeba i na rok, ti pak mají na starosti koordinaci ostatních. A je obdivu-

hodné, jak skvěle to funguje – představíme-li si, že je tu najednou pět tisíc lidí, kteří mluví desítkami jazyků. Jak vtipně poznamenal bratr Mathew, který vedl biblické úvody pro nás „dospělé“ – tedy účastníky starší 30 let: „Všude jinde jste to vy, kdo říká mladým, co mají dělat. Tady je to naopak.“ Každý, kdo se do této společné práce zapojí, brzy zjistí, že i to přináší velikou radost – zpíváte si, povídáte si, a jsem si jistá, že mládež si při tom užije i spoustu legrace. Laskavý humor, to je další věc, kterou v Taizé zažijete ve velké míře. Velmi milá byla například naše beseda s bratrem Wojtkem, který má na starosti poutníky z České republiky. Děti a mládežníci ho zasypávali spoustou otázek, zajímal je každodenní život bratří, jestli třeba mají televizi, mobil nebo jezdí na dovolenou, jaké to je, rozhodnout se pro život mnicha apod. Nejlíp to asi vyjádřila Lucka, když jsme s lítostí museli besedu ukončit a spěchat na večerní modlitbu: „On úplně zářil!“

Taizé je prostě svaté a promodlené místo. Plně chápu, proč sem mnozí jezdí opakovaně třeba už desítky let. Jsem proto velmi vděčná nejen bratřím v Taizé, ale i všem, kdo organizují do této komunity poutí, nyní jmenovitě Ireně a Danielu Markovým.

Jana Krajčířiková

Můžete si přečíst

Michel Faber nám zvěstuje zvláštní nové věci

„*Kniha zvláštních nových věcí*“ je název románu Michela Fabera, spisovatele žijícího ve Skotsku a rodáka z Holandska. Ačkoli Faber nepatří mezi křesťanské autory, jeho kniha má s křesťanstvím hodně společného a může být pro věřící čtenáře zajímavým pohledem na ně samotné, pohledem odjinud, pohledem „ze strany“. Za tuto prózu dostal spisovatel v r. 2015 Cenu ondřejského kříže.

Ještě před tím se u nás dočkal velmi dobrého ohlasu jeho opulentní román z viktoriánského Londýna Kvítek karmínový a bílý. A například ve své povídkové sbírce Fahrenheitova dvojčata dokázal prozaik Michel Faber, že je i mistrem zkratky. V českých překladech Viktora Janiše se setkáváme se spisovatelem, který doslova strhne pozornost vybroušeným stylem a lehkostí veškerého svého vyjadřování, pravdivostí charakteru postav, vývojem jejich vztahů a jejich pozoruhodným vnitřním světem. A k tomu si ještě představme perfektně vystavený příběh. Když čtu jeho knížku, říkám si, že Faber snad opravdu dokáže skvostně ztvárnit úplně všechno, co ho právě napadne.

„*Kniha zvláštních nových věcí*“ je skutečně zvláštní a možná i do určité míry nová tím, jaká témata v ní autor dokázal propojit. A zároveň je těmito slovy nazývána i Bible, mluví tak o ní mimozemšťaně, kterým na jejich planetě zvěstuje evangelium člověk - misionář Peter. Jeho podivuhodná pracovní cesta a služební pobyt jsou základem příběhu Faberova románu. Ano, čtete správně a přiznám se, že i já jsem nevěřil svým očím a knížku jsem si původně nechtěl koupit. Její anotace mě málem odradila. Ačkoli nás nejdřív přirozeně napadne, že půjde o sci-fi literaturu, Faber se vymyká žánrovému „zaškatulkování“ a ve skutečnosti prvky typické pro sci-fi využívá zlehka a poměrně jimi šetří. Specifika mimozemského prostředí a techniku budoucnosti nemá detailně propracovány, jsou totiž jenom kulisami k vyjádření toho, co je podstatné a čtenářům ve skutečnosti blízké a známé. Je ale pravdou, že fikční svět pomáhá zdůraznit některé myšlenky a otázky, které se před námi postupně otevírají.

Protestantského duchovního Petera Leigha vybere k misijnímu pobytu společnost zabývající se výzkumem života a možností využití nových zdrojů na jiné planetě. Především Oázané, jak jsou v románu mimozemšťané nazýváni, patří mezi tyto zdroje, touží po studiu Bible a po svém duchovním pastýři. A Peter se jako misionář vydává za nimi na jejich planetu, kde se nejdřív ocit-

ne na pečlivě kontrolované základně mezi lidmi - špičkovými odborníky žijícími hlavně plněním pracovních úkolů a vlastní kariérou v korporaci. S nimi opravdu není snadné mluvit o víře.

Pro Oázany se ale evangelium stalo smyslem a hybnou silou jejich života a jsou ochotni novému poselství leccos obětovat, téměř všechno bezvýhradně přijímají, Bibli chápou doslovně, a tak jejich víra dojmává velkou upřímností, ale nejednou zavání sektářstvím. Do příběhu se občas vkrádají vzpomínky a zmínky o lidech z farnosti na britském maloměstě, kteří využívali důvěru pastora i jeho ženy pro dosažení svých nejrůznějších cílů.

Peter přemýšlí a pochybuje... o dosavadním profesním životě i o své víře, s odstupem a daleko od domova uvažuje o svých křesťanských ideálech a o tom, kým opravdu je a co skutečně, v hloubi duše, chce. Tato postava si velmi snadno získá čtenářovy sympatie. Má za sebou bouřlivou minulost narkomana, konverzi ke křesťanství, která mladému muži kdysi pomohla „nastartovat“ nový život, a několikaletou praxi duchovního, jemuž jednou jeho starší kolega řekl: „Máš rád lidi. To je ve skutečnosti docela vzácnost... Chci tím říct, že tě neznehucuje ani nerozčiluje živočich jménem člověk... Pastor by takhle měl smýšlet o lidech. Ale víš co? – takových případů je jen málo...“

V tom také spočívá kouzlo Peterovy osobnosti, její síla, ale možná i „prokletí“. Faber nastínil problém empatických duchovních, kteří do široka otevírají svá srdce lidem a žijí především pro ně, a tím je riziko vyhoření. Velký prostor má v knížce vztah manželů Petera a Bey. Bea zůstala na Zemi a její muž se musel na misijní cestu vydat sám. Co udělá dlouhé odloučení s nimi a s jejich životy? Jak ovlivní ohromná vzdálenost dva lidi, kteří si byli víc než blízcí?

Michel Faber nám nabídl zvláštní novou knihu o lásce navzdory i o křehkosti lásky, podíval se na křesťanskou praxi a život duchovního z různých úhlů, otevřel nejrůznější pochybnosti nejen o víře, ale i o člověku. Přes všechny špatné zprávy, které se na hlavního hrdinu valí, přes všechny trpké zkušenosti a bolestná poznání vnímáme v románu naději nebo aspoň její paprsek. (jz)

Michel Faber: *Kniha zvláštních nových věcí*.

Překlad Viktor Janiš, nakl. Kniha Zlín, Zlín 2016. ISBN 978-80-7473-445-8

Zprávy

Tisková zpráva

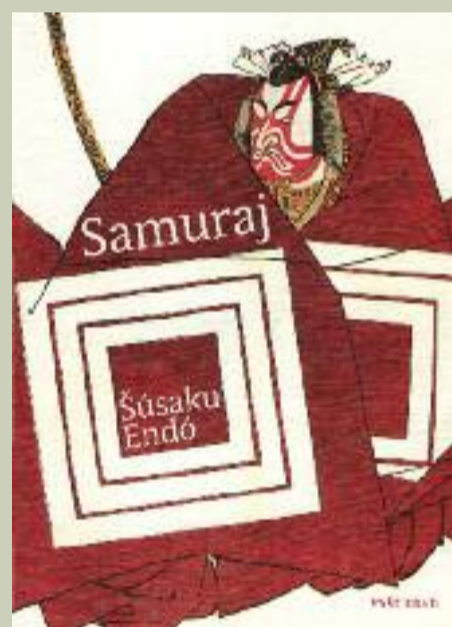
NAVÁŽE ROMÁN SAMURAJ NA ÚSPĚCH KNIHY MLČENÍ?

Právě dnes (7. 8. - pozn. redakce) se na knižních pultech objeví výpravný cestopisný román *Samuraj* inspirovaný skutečnými historickými událostmi. Autorem románu je jeden z nejuznávanějších japonských prozaiků Šúsaku Endó. V knize opět rozvíjí téma střetávání Japonska a japonské kultury s evropskými mocnostmi a křesťanstvím, kterému věnoval svůj nejslavnější román *Mlčení*. Ten se stal předlohou úspěšného stejnojmenného filmu v režii Martina Scorseseho. Knihu vydává nakladatelství Vyšehrad v překladu Martina Tiraly.

Romanopisec, kritik a dramatik Šúsaku Endó (1923-1996) patřil k příslušníkům tzv. třetí poválečné generace japonských spisovatelů. Narodil se v Tokiu, dětství strávil v Mandžusku, odkud se po rozvodu rodičů vrátil s matkou do Japonska. V jedenácti letech byl pokřtěn, což zásadně ovlivnilo jeho život. Endó studoval literaturu na univerzitách v Keiō a v Lyonu. Studium v Lyonu mu zkomplikoval špatný zdravotní stav, který ho přiměl k návratu domů. Zkušenost s náboženskou diskriminací v Japonsku, rasismem ve Francii a s vážnou nemocí se posléze promítla do jeho psaní. Leitmotivem jeho děl je především morální dilema člověka.

V románu *Samuraj* se autor opět vrací do období střetu křesťanské víry a japonské kultury a mentality. Tentokrát ale z obrácené perspektivy - hrdiny knihy jsou Japonci, nikoliv evropští misionáři, jako tomu bylo v románu *Mlčení* (1966).

Výměnou za právo obchodovat s Latinskou Amerikou se skupina samurajů vydává spolu s františkánským knězem na cestu do křesťanského světa. Jejich poslání předchází dlouhá cesta do Evropy a španělské Ameriky, audience u papeže v Římě a přijetí křtu, který vnímají jako prostředek k získání náklonnosti Evropanů. Při návratu do Japonska však zjišťují, že situace se mezitím změnila. Šógunát o vazby se Západem nemá zájem a křesťané jsou pronásledováni. Místo očekávané odměny tak skupinu samurajů čekají výsledky, podezírání a trest. Román je zároveň intenzivním vnitřním dramatem

a pozoruhodnou cestopisnou knihou, která přináší mnoho nečekaných setkání a pohledů. Ačkoliv ho Endó dokončil již v roce 1980, témata, o kterých pojednává, jsou nadčasová. Důležité a hluboké otázky po smyslu a podstatě víry, po vztahu člověka k jeho kořenům a identitě, jsou dnes stejně aktuální, jako byly v době vzniku knihy. Mistrné vypravěčství, propracovaná psychologie postav i barvitá líčení z cesty japonských vyslanců do cizích světů, to vše přispívá k atraktivnosti knihy jednoho z klasiků moderní japonské literatury. (zkráceno)

audience u papeže v Římě a přijetí křtu, který vnímají jako prostředek k získání náklonnosti Evropanů. Při návratu do Japonska však zjišťují, že situace se mezitím změnila. Šógunát o vazby se Západem nemá zájem a křesťané jsou pronásledováni. Místo očekávané odměny tak skupinu samurajů čekají výsledky, podezírání a trest. Román je zároveň intenzivním vnitřním dramatem

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Pravý pokrm a pravý nápoj

Z textu Jan 6,51-58 si vypisujte písmenka podle tohoto klíče: první číslo znamená verš, druhé udává slovo v tomto verši a třetí písmeno v daném slovu. Postupujte po sloupcích.

53,6,4	55,1,2
55,4,2	58,6,7
52,9,1	51,1,2
51,2,3	52,7,1
53,3,1	54,4,2

(Řešení z čísla 31: Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět.)
Jana Krajčířiková

Ubytování v Mariánských Lázních

Nabízíme celoročně možnost ubytování v nově zrekonstruovaných pokojích na husitské faře v Mariánských Lázních. Klidné místo s výhledem do parku a zároveň v centru města. Zájemci, kontaktujte nás na tel. číslo 737 91 80 84. **DM**

Blahoslav 2019

Nezapomeňte si objednat Kalendář Blahoslav 2019, a to buď písemně na adrese: prodejna Blahoslav, Praha 6, Wuchterlova 5, 160 00 e-mailem: prodejna.blahoslav@csh.cz telefonicky: 220 398 117 či SMS 724 142 467.

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 20.8. 2018, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

úterý 21.8. 2018, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 22.8. 2018, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÄNDEL, L. van BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

středa 22.8. 2018, 20.00
PRAGUE STRING ORCHESTRA
Adéla Vondráčková – housle
Vratislav Vlha – hoboj
W. A. MOZART, J. S. BACH, A. VIVALDI, A. DVOŘÁK

čtvrtek 23.8. 2018, 17.00
PRAŽSKÉ DECHOVÉ KVINTETO
Jan Machat – flétna
Jurij Likin – hoboj
Vlastimil Mareš – klarinet
Miloš Wichterle – fagot
Jan Vobořil – lesní roh
W. A. MOZART, L. van BEETHOVEN, G. BIZET, J. HAYDN

pátek 24.8. 2018, 17.00
František Šťastný – varhany, cembalo
Vratislav Vlha – hoboj
G. Ph. TELEMANN, J. S. BACH, W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL

pátek 24.8. 2018, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrat – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

sobota 25.8. 2018, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Ilona Slávková – mezzosoprán
J. S. BACH, C. FRANCK, G. BIZET, A. DVOŘÁK

sobota 25.8. 2018, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

neděle 26.8. 2018, 17.00
PRAGUE MOZART TRIO
Štefan Britvík – klarinet
Miloš Bydžovský – klarinet
Petr Němeček – fagot
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, L. van BEETHOVEN

neděle 26.8. 2018, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Změna programu vyhrazena.

V srpnu letošního roku ...

Dokončení ze str. 1

přijetí a spolupráce. Tato fáze může trvat dlouho, ale samotné vyslovení myšlenek jednoty - jednoty v Bohu, ve kterého věříme a jsme jako církve jednotlivými výhonky vinného kmene, nám dává vědomí, že naše pouť měla, má a bude mít smysl, bude-li se opírat o pravdu, stejně jako o víru, naději a lásku.

Práci Světové rady církví můžete sledovat na webu www.oikoumene.org nebo si nechat zasílat pravidelné Newslettery.

Členem Světové rady církví jsou v rámci ČR tyto církve: Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická, Pravoslavná církev v českých zemích a na Slovensku, Slezská církev evangelická augsburského vyznání. Římskokatolická církev členem SRC není, ale posílá své

Martina Viktorie Kopecká naši církev zastupuje v ústředním i výkonném výboru Světové rady církví.

Autor fotografie: Albin Hillert

oficiální pozorovatele a také je členem již zmíněného Výboru pro víru a řád. **Martina Kopecká**

Krájení dortu na zahradě Ekumenického institutu v Bossey.

Autor fotografie: Albin Hillert

Z pozdravu Generálního tajemníka SRC při příležitosti letošních bohoslužeb v Betlémské kapli

... srdečně Vás pozdravuji z kanceláři Světové rady církví v Ženevě. Velice Vám děkuji za pozvání na slavnostní bohoslužbu v Betlémské kapli v Praze při příležitosti 603. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa. Více než 6 století podporuje odkaz Jana Husa obnovu v mnoha křesťanských tradicích a v hledání křesťanské jednoty. Jeho památka pokračuje ve službě Bohu a lidu Božímu... S přáním požehnané bohoslužby zůstávám s Vámi v našem společném Bohu a Spasiteli Ježíši Kristu,

Rev. Dr. Olav Fyke Tveit,
Generální tajemník Světové rady církví

(překlad Hana Tonzarová)

Z ekumeny

STÁŽ VE VELKÉ BRITÁNII PRO MLADOU SESTRU Z CČSH

Komunitní centrum anglikánské církve „St Francis at The Engine Room“ v londýnském Tottenhamu nabízí roční stáž mladé křesťance z Církve československé husitské od září 2018 do července 2019.

Organizace Time for God hledá mladou ženu – dobrovolnici (vzhledem ke sdílení bytu se dvěma sestrami), která má zkušenost s církevní a komunitní prací, hovoří dobře anglicky (ne nutně plynule) a může odjet v září do Spojeného království.

Všechny následující výdaje na rok jsou hrazeny organizací Time for God, která zajistí ubytování, poskytne příspěvek na stravu a pokryje všechny související výdaje. Komunitní centrum „St Francis at The Engine Room“ sídlí v krásném prostředí velmi moderní čtvrti.

Více informací naleznete na stránkách: www.engineerom.org.uk, <https://www.theguardian.com/world/2017/nov/21/purpose-built-anglican-church-opens-london-st-francis-tottenham>, www.tfg.org

Prosíme o zaslání Vašeho životopisu a úvodního dopisu v angličtině na adresu vnejsi.vztahy@csh.cz.

Připravila Kateřina Vítková

